

dygtig Jurist i den Tid kunde lave, naar man tænker paa, at en Folketingsmand i sin Tid kunde lave et Alderdomsforsørgelsesforslag paa 10 Minutter. Selv om vi ikke naa fuld Adskillelse mellem Administration og Domsmagt, saaledes som vi skulle have, og som Grundloven lover os, og som burde høre til enhver Retsreform, saa ere vi dog noget henne ad Vejen, naar vi faa Anklageprincippet indført, og saa har man dog haft noget at gøre sit Arbejde for og noget at give sine Penge ud til. Saaledes som det er nu, vil jeg regne, at baade Arbejde og Penge ere spildte, det bliver, ligesom der staar i Madam Mangors Kogebog, „det samme paa en anden Maade”.

Jeg skal til Slut kun udtale, at det har været mig en Glæde at se, hvorledes Regeringspartiet er undergivet en Strømkæntring eller man maa maaske kalde det en Kovending. Det er ikke mere noget moderat Parti. Det gør mig kun ondt af een Grund, det gør mig nemlig ondt for min gamle Sidemand, der nu er Konseilspræsident. I gamle Dage, da den højtærede Landbrugsminister og den højtærede nuværende Konseilspræsident ikke vare saa gode Venner, som de nu selvfølgelig maa være — selvfølgelig — har jeg rigtignok hørt, at naar de to Herrer sang deres Elskovsduetter, var det staaende Angreb ovre fra Tapdrup Ordet „moderat”, og fra denne Side her var Svaret: Ja, jeg er moderat, men det sætter jeg en Ære i at være. Det maa lige godt være trist nok, at det nu her i Tinget bliver et Ord, som man ikke kan sige, uden at man har Følelsen af, at man kommer til at træde i et Slags uartigt Ord og risikerer at blive kaldt til Orden af Formanden. Jeg haaber nu, at det vil føre til noget godt, og at Konseilspræsidenten vil være en saa overlegen Mand, at han bider sin Ærgrelse i sig og siger: Andre Tider, andre Sæder, nye Forhold maa have nye Forholdsregler. Og det skulde glæde mig, om han siger det, thi naar de ikke ere Moderate mere og de heller ikke ere Venstre mere — og Socialdemokrater blive de vel aldrig — saa er der kun Vejen til Højre, som det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) omtalte forleden Dag. Og jeg kunde jo nok høre paa Talen den Gang, at der stod Vejen aaben. Det kunde jo ogsaa være, at naar Regeringspartiet marcherer derind med tilstrækkelig Aplomb og med hele Ministeriet og Flertallet med sig, de saa vilde faa en betydelig Indflydelse i Højrepartiet, og det vil jeg af Hjertet ønske dem, for de kunne dog ikke gøre Højrepartiet værre, end det er.

P. Munch: Jeg skal henvende mig med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), som i Aften beskæftigede sig med os. Det ærede Medlem var i Aften overfor Regeringspartiet og overfor Ministeriet besjælet af en venlig Ærbødighed, saa at jeg til Tider havde det Indtryk, at han i saa Henseende begyndte at kappes med det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov). Til Gengæld vendte det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sit skarpeste Skyts mod det radikale Venstre. Han fik Tid til at anvende overfor os en Række smukke og zirlige Vendinger, men jeg havde unægtelig det Indtryk, at disse Vendinger dækkede over, at med Hensyn til de reelle Argumenter var det en lille Smule svagt bevendt.

Det ærede Medlem beskæftigede sig med de Tal, han forleden havde opstillet overfor os. Han sagde, at jeg havde sagt om et af dem, at det var nærmest rigtigt, hvad der glædede ham, og han oversatte det til, at det var helt rigtigt. Det er nu ikke Tilfældet. Det Udtryk, jeg brugte, at det var nærmest rigtigt, slaar lige til. Det drejede sig om Posttaksternes og Jernbanetaksternes Forhøjelse. Dér var den Fejl, det ærede Medlem gjorde, kun dette, at en Del af Beløbet havde man fra vor Side erklæret sig villig til at gaa med til, men dette Beløb var ikke overvættet, og derfor regnede jeg ham ikke hans Bemærkning paa dette Punkt synderlig til Last, idet jeg altid synes, man skal indrømme Modstanderne det mest mulige.

Med Hensyn til de andre Punkter vendte det ærede Medlem sig først til den Dagsorden, der i sin Tid blev stillet fra det radikale Venstres Side. Han sagde om den, at vi ikke deri havde tilbudt nogen virkelig Kompensation; jeg tror derfor, at det er rigtigst at angive selve Indholdet af Dagsordenen. Den lød saaledes: „Idet Folketinget udtaler, at man vel kan indgaa paa at paalægge en Vinskat som Kompensation for Toldloven, men at man betragter den foreslaaede Vej gennem en Stempelskat som ufremkommelig baade ved dens Kostbarhed og ved dens hemmende Tryk paa Næringslivet, og at man derfor opfordrer Finansministeren til at fremkomme med et nyt Forslag til Kompensation, hvis saadan Kompensation nødvendigvis maatte tiltrænges, gaar man over til næste Sag paa Dagsordenen.” Naar Partiet har stillet den Dagsorden, er det umuligt at paastaa, at man overhovedet ikke vilde gaa med til nogen Kompensation, og